

Sygn. akt IX Ca 581/16

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Żegarska (spr.)
Sędziowie:	SO Mirosław Wieczorkiewicz SO Bożena Charukiewicz
Protokolant:	sekr. sądowy Ewelina Gryń

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2017 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z wniosku (...) W. Zarząd Mienia (...) W.

z udziałem Skarbu Państwa - Marszałka Województwa (...) w

O. i Starosty (...)

o zasiedzenie

na skutek apelacji wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w Szczytnie z

dnia 21 kwietnia 2016 r., sygn. akt I Ns 484/12,

postanawia:

I. sprostować pełne oznaczenie wnioskodawcy w komparycji zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że w miejsce błędnie wpisanego: Zarząd (...) wpisać prawidłowo: „Zarząd Mienia (...) W.” oraz oznaczenie Skarbu Państwa: „Starosty Powiatowego w S.” wpisać prawidłowo: (...),

II. oddalić apelację,

III. koszty postępowania odwoławczego wnioskodawca i uczestnicy postępowania ponoszą każdy w zakresie związanym ze swoim udziałem w sprawie.

Mirosław Wieczorkiewicz Agnieszka Żegarska Bożena Charukiewicz

Sygn. akt IX Ca 581/16

UZASADNIENIE

Wnioskodawca - (...) W. Zarząd Mienia (...) W. wniósł o stwierdzenie, że nabył przez zasiedzenie własność części działki nr (...) wydzielonej przez geodetę i oznaczonej nr (...) położonej w K. gm. S. o pow. 0,5207 ha.

W uzasadnieniu podał, że działka będąca przedmiotem sprawy nie widnieje w ewidencji gruntów. Powstała prawdopodobnie po naniesieniu na mapy brzegów jeziora S., które obniżyło swoje lustro wody, stąd nowa powierzchnia działki.

Dalej podano między innymi, że od początku lat siedemdziesiątych ubiegłego wieku ta część działki wchodziła w skład Ośrodka (...) wnioskodawcy i stanowiła przedmiot samodzielnego użytkowania przez ten Ośrodek i osoby nim zarządzające. Uchwałą Dzielnicowej Rady Narodowej (...) z dnia 20 kwietnia 1988r. utworzono Dzielnicowy (...) i nadano mu statut. W 2004 r. (...) W. zmieniło nazwę tej jednostki na (...) w D. W. m. s. W.. W dniu 21 stycznia 2012r. dyrektor tego (...) zrzekł się użytkowania wieczystego na rzecz wnioskodawcy.

Uczestnik Skarb Państwa - Marszałek Województwa (...) wniósł o oddalenie wniosku i zasądzenie kosztów postępowania, podnosząc, że wniosek dotyczy działki pokrytej wodami płynącego jeziora S., i dlatego grunt ten nie podlega obrotowi cywilnoprawnemu ani zasiedzeniu.

Wezwany do udziału w sprawie w charakterze uczestnika Skarb Państwa - Starosta (...) nie zajął żadnego stanowiska w sprawie.

Postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2016 r., Sąd Rejonowy w Szczytnie oddalił wniosek o zasiedzenie, orzekając też o kosztach postępowania.

W toku postępowania Sąd Rejonowy ustalił między innymi, że według treści ksiąg wieczystych, właścicielem działek nr. (...) jest Gmina S., natomiast użytkownikiem wieczystym i właścicielem budynków stanowiących odrębny od gruntu przedmiot własności jest obecnie (...) W.. Na nieruchomościach tych zlokalizowany jest Ośrodek (...) należący obecnie do wnioskodawcy.

(...) powyższe do 26 maja 1990 r. stanowiły własność Skarbu Państwa, a poczynając od połowy lat 70 -tych ubiegłego wieku, tereny ośrodka wypoczynkowego były przekazywane sukcesywnie w trwały zarząd ówczesnym jednostkom organizacyjnym Skarbu Państwa, zajmującym się działalnością oświatowo- kulturalną. Z dniem 27 maja 1990 r. własność tychże nieruchomości, nabyła z mocy prawa Gmina S.. Jako trwałego zarządcę i użytkownika nieruchomości odnotowano Dzielnicowy (...).

Decyzją z dnia 4 maja 2009 r, Wójt Gminy S. stwierdził nabycie z dniem 28 lipca 1992 r., z mocy prawa przez Dzielnicowy (...) w W., prawa użytkowania wieczystego działek gruntu nr (...) oraz prawa własności budynków posadowionych na tych działkach.

Dzielnicowy (...) w W. w dniu 28 lipca 1992r. wpisany został do Rejestru (...) m.st W. jako komunalna osoba prawna.

W roku 2004 Uchwałą Rady Miasta Stołecznego W., zmieniono nazwę instytucji na (...) w D. W. (...) W. i podmiot ten, na mocy oświadczenia z dnia 23 stycznia 2012 r., zrzekł się na rzecz (...) W. użytkowania wieczystego gruntów oraz własności budynków.

Decyzją z dnia 2 lutego 2015 r. Starosta (...) ustalił linię fragmentu brzegu jeziora S. w obrębie L. gmina D.. Linia brzegu stanowi granicę pomiędzy działką nr (...) obręb linowo gmina D., a gruntem do niej przyległym - działką nr (...), obręb K. gm. S..

Cześć działki (...) posiadana przez wnioskodawcę, zabudowana budynkami jest o pow. 0,4872 ha, oznaczona została numerem (...).

Sąd Rejonowy wskazał, że wnioskodawca nie wskazał natomiast osoby konkretnego pierwotnego posiadacza nieruchomości w latach 70 - tych ubiegłego wieku, objął w posiadanie przedmiotową nieruchomość.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że do dnia 1 lutego 1989 r., obowiązywała wyrażona wart. 128 k.c. zasada jedności mienia ogólnonarodowego. Skutkiem powyższej zasady było to, że różnego rodzaju państwowe jednostki organizacyjne

z istoty rzeczy nie mogły stać się w tamtym okresie posiadaczami samoistnymi nieruchomości państwowych. Wykonywały bowiem uprawnienia właściciela którym był wówczas Skarbu Państwa, w ramach różnie nazywanych form władania (tzw. "zarządu", "trwałego zarządu" czy "użytkowania"). Zatem Dzielnicy (...), z uwagi na treść art. 128 k.c., przed dniem 1 lutego 1989 r., nie mógł być posiadaczem samoistnym nieruchomości, gdyż był nim Skarb Państwa, w którego imieniu państwowa jednostka organizacyjna władała nieruchomością.

Zdaniem Sądu Rejonowego, okres samoistnego posiadania przez poprzedników prawnych wnioskodawcy, należy liczyć od dnia 28 lipca 1992 r., tj. od daty uzyskania przez Dzielnicy (...) osobowości prawnej. Z kolei - w ocenie Sądu Rejonowego – okres potrzebny do stwierdzenia zasiedzenia w niniejszej sprawie wynosi 30 lat, ponieważ z akt sprawy nie wynika, że poprzednik wnioskodawcy znajdował się w momencie objęcia nieruchomości w posiadanie, w przekonaniu, że przysługuje mu wykonywane przez niego prawo.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Rejonowy oddalił wniosek o stwierdzenie zasiedzenia, o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego postanowienia złożył wnioskodawca, zaskarżając postanowienie Sądu Rejonowego w części, tj. w zakresie pkt. I (oddalenie wniosku o zasiedzenie).

Wnioskodawca zarzucił zaskarżonemu postanowieniu:

1. naruszenie prawa materialnego w postaci przepisu art. 172. w zw. z art. 336 k.c., 140, k.c. i art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny, poprzez ich błędną wykładnię i tym samym błędne zastosowanie, m. in. polegające na uznaniu, że wnioskodawca nie może zaliczyć okresu sprzed 1 października 1990 r. do okresu biegu zasiedzenia w żadnej części, oraz że nie wystąpił tu także przypadek zasiedzenia w dobrej wierze, tym samym nierozpatrzenie istoty sprawy,
2. naruszenie prawa procesowego w postaci art. 228 § 1 i § 2 oraz art. 231 k.p.c., poprzez nieuznanie niektórych faktów za ustalone (m. in. fakt wykazania poprzednika prawnego wnioskodawcy od 1974 r. władającego sporną nieruchomością), mimo że wnioski takie można było wyprowadzić z zaoferowanych dowodów, co miało istotny wpływ na wynik sprawy,
3. naruszenie prawa procesowego w postaci art. 610 § ust. 1. zd. 1. w związku z art. 670 i art. 677 § 1 k.p.c. poprzez niewyczerpujące potrzebę tego postępowania wyliczenie upływu czasu samoistnego posiadania wskazanymi przez wnioskodawcę środkami dowodowymi (w tym rozważenie wystąpienia złej bądź dobrej wiary), pomimo obowiązku działania z urzędu, nałożonego na Sąd tymi przepisami (z materiału dowodowego zaoferowanego przez wnioskodawcę wyraźnie można było te istotne dla sprawy okoliczności ustalić), co miało istotny wpływ na wynik sprawy,
4. naruszenie prawa procesowego w postaci przepisu art. 233 § 1 i § 2 k.p.c., poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, mimo, iż wnioskodawca w zakresie niezbędnym w takiego rodzaju sprawach dowody takie zaoferował, a ich ocena była dodatkowo obowiązkiem Sądu wynikającym z przepisów wyżej wymienionych,
5. błędy w ustaleniach faktycznych (sprzeczność ustaleń faktycznych dokonanych przez SR w Szczytnie z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego), polegające na stwierdzeniu, że:
 - a) wnioskodawca nie wykazał, że spełnione zostały przesłanki z art. 172 k.c.,
 - b) wnioskodawca nie wykazał osoby konkretnego, pierwotnego posiadacza spornej nieruchomości, gdy tymczasem Sąd I instancji, na podstawie zaoferowanego materiału dowodowego wyraźnie ustalił, że od 1974 r. pierwotnym posiadaczem był Dzielnicy (...),
 - c) Dzielnicy (...) był samoistnym posiadaczem spornej nieruchomości dopiero od dnia 28 lipca 1992 r.

Mając powyższe na uwadze, wnioskodawca wniósł o:

I. zmianę punktu I zmianę zaskarżonego postanowienia i

a) stwierdzenie, że wnioskodawca nabył własność części nieruchomości objętej wnioskiem z dniem 1 października 2005 r. przez zasiedzenie, a na wypadek nieuznania tego żądania:

b) stwierdzenie, że wnioskodawca nabył własność części nieruchomości objętej wnioskiem z dniem 1 lutego 2009 r. przez zasiedzenie (w dobrej wierze), lub ewentualnie o:

c) uchylene przedmiotowego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Szczytnie do ponownego rozpoznania,

II. wzajemne zniesienie kosztów postępowania apelacyjnego.

W piśmie z dnia 17 października 2016 r. - stanowiącym uzupełnienie apelacji, wniesiono o:

I. stwierdzenie, że wnioskodawca nabył własność nieruchomości oznaczonej numerem ewidencyjnym (...) z dniem 1 października 2005 r. przez zasiedzenie, a na wypadek nieuznania tego żądania,

II. stwierdzenie, że wnioskodawca nabył własność nieruchomości oznaczonej numerem ewidencyjnym (...) z dniem 28 lipca 2012 r. przez zasiedzenie w dobrej wierze lub alternatywnie,

III. stwierdzenie, że z dniem 1 lutego 2009 r. przez zasiedzenie (w dobrej wierze), (...) w D. W. (...) W., nabył własność nieruchomości o numerze ewidencyjnym (...).

Wnioskodawca zmodyfikował również podniesione w apelacji zarzuty, wskazując, że w zakresie błędnych ustaleń faktycznych, błędne są ustalenia, według których:

a) wnioskodawca nie wykazał, że spełnione zostały przesłanki z art. 172 k.c., tj. posiadania samoistnego nieruchomości nieujętej wcześniej w ewidencji gruntów i budynków - działki gruntu nr (...),

b) wnioskodawca nie wykazał osoby konkretnego, pierwotnego posiadacza objętej wnioskiem nieruchomości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne.

Przystępując do rozpoznania apelacji wskazać należy, że Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego, w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, Legalis nr 92438).

W niniejszej sprawie wnioskodawca nie podniósł zarzutu nieważności postępowania, a Sąd Okręgowy nie stwierdził jej z urzędu.

Na wstępie rozważań należy podkreślić, że już treść wniosku inicjującego przedmiotowe postępowanie, nie pozwalała na jego uwzględnienie w przedmiotowym stanie faktycznym. Powyższej oceny, nie zmienia modyfikacja stanowiska wnioskodawcy dokonana w uzupełnieniu apelacji.

Przywołać bowiem należy uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 11 czerwca 2015 r. (sygn. akt III CZP 112/14, Legalis 1249407) zgodnie z którą, stwierdzenie zasiedzenia może nastąpić tylko na rzecz osoby wskazanej przez wnioskodawcę lub innego uczestnika postępowania.

Z kolei we wniosku wszczynającym postępowanie, wniesiono o stwierdzenie, że (...) W. nabyło przez zasiedzenie własność części działki gruntu o numerze ewidencyjnym (...).

W apelacji skonkretyzowano powyższe żądanie w ten sposób, że jako datę nabycia własności przez zasiedzenie wskazano 1 października 2005 r., ewentualnie 1 lutego 2009 r.

Należy jednak mieć na względzie fakt, iż przeniesienie posiadania na wnioskodawcę nastąpiło dopiero w styczniu 2012 r., kiedy to (...) w dzielnicy W. (...) W., zrzekł się użytkowania wieczystego gruntu, na którym położony jest ośrodek wypoczynkowy.

Zatem skoro sam wnioskodawca domagał się stwierdzenia zasiedzenia na dzień 1 października 2005 r., lub ewentualnie 1 lutego 2009 r., to - mając na uwadze powyższe - nie mogło ono nastąpić na rzecz (...) W..

W uzupełnieniu apelacji, wnioskodawca co prawda zgłosił alternatywne żądanie stwierdzenia, że z dniem 1 lutego 2009 r. (...) w dzielnicy W. (...) W., nabył przez zasiedzenie własność nieruchomości oznaczonej numerem (...).

Jednakże na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. w postępowaniu procesowym odpowiednie zastosowanie znajduje 321 § 1 k.p.c. zgodnie z którym, sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. W ocenie Sądu Okręgowego, związanie granicami żądania w warunkach przedmiotowej sprawy, dotyczy zarówno przedmiotu zasiedzenia, jak i osoby wskazanej we wniosku jako uprawnionej do nabycia własności nieruchomości poprzez zasiedzenie.

Z powyższego wynika, że podmiot wskazany jako uprawniony do nabycia własności gruntu przez zasiedzenie, został oznaczony nieprawidłowo. Natomiast modyfikacja żądania wnioskodawcy w tym zakresie, nie mogła odnieść skutku ze względu na treść art. 383 k.p.c.

Abstrahując od powyższego ponownie należy wskazać, że Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, gdyż poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy dowodów, których ocena nie wykazała błędów natury faktycznej, czy logicznej, znajdując swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione, oraz na czym oparł poszczególne ustalenia.

Sąd Okręgowy podziela również co do zasady rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Podkreślić jednak należy, że w rozważaniach tych, pominięto zagadnienie mające zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Mianowicie Sąd Rejonowy nie podał analizie zagadnienia, dotyczącego świadomości posiadania przez poprzedników prawnych wnioskodawcy, gruntu oznaczonego obecnie nr ewidencyjnym(...).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że niewątpliwie możliwa jest sytuacja, gdy użytkownik wieczysty jednej nieruchomości, posiada samoistnie - jak właściciel, sąsiednią, przyłączoną do niej nieruchomość, na której nie ustanowiono użytkowania wieczystego (por. Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2009 r., V CSK 183/09, Legalis nr 336628).

Należy jednak zauważyć, że choć trudno jest rozróżnić posiadanie właścicielskie od posiadania w zakresie użytkowania wieczystego, bowiem są one bardzo podobne, to jednak są to dwa różne posiadania, które mogą prowadzić do nabycia przez zasiedzenie dwóch różnych praw. Wyróżniający jest tu czynnik zarówno sposobu korzystania z nieruchomości (corpus) jak i przede wszystkim czynnik świadomości i woli (animus), który stanowi istotne kryterium pozwalające odróżnić posiadanie samoistne od posiadania zależnego oraz posiadanie samoistne w zakresie prawa własności

od posiadania w zakresie prawa innego niż prawo własności, np. użytkowania wieczystego (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2008 r. III CZP 68/08, Legalis nr 102635).

Z powyższego wynika, że posiadania w zakresie użytkowania samoistnego nie można utożsamiać z posiadaniem właścicielskim (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 1999, I CKN 420/98, Legalis nr 362331).

Powyższe potwierdza również uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2014 r. (III CZP 8/14, Legalis nr 793525) zgodnie z którą, do biegu terminu zasiedzenia prawa własności nieruchomości nie zalicza się okresu jej posiadania w zakresie treści prawa użytkowania wieczystego.

W tych okolicznościach, wnioskodawca - stosownie do art. 6 k.c. - powinien wykazać, że jego poprzednicy prawni inaczej traktowali grunty przylegające do nieruchomości znajdujących się w użytkowaniu wieczystym, aniżeli te, których posiadanie było oparte na prawie użytkowania.

W ocenie Sądu Okręgowego, wnioskodawca nie sprostął powyższemu obowiązkowi.

Z akt sprawy jednoznacznie wynika, że powyższe nieruchomości były traktowane w jednakowy sposób.

Na gruntach objętych prawem użytkowania wieczystego, znajduje się ośrodek wypoczynkowy, który powstał już w połowie lat 70- tych ubiegłego wieku.

Tymczasem świadek R. F. wskazał, że początkowo grunty przyległe do jeziora były wykorzystywane jako miejsce biwakowe, a następnie przekształcono przedmiotowy teren na plażę. Później wybudowano tam min. hangar na sprzęt wodny, pomost do cumowania łodzi, oraz kawiarnię (k. 71 -72).

Z powyższego wynika, iż grunty przyległe do jeziora zostały zagospodarowane pod miejsce wypoczynkowe przeznaczone dla pracowników jednostek budżetowych Skarbu Państwa - czyli w taki sam sposób - jak nieruchomości objęte użytkowaniem wieczystym.

Zauważyć również należy, że to dopiero wnioskodawca zainteresował się granicami ośrodka wypoczynkowego oznaczonego na mapach. Oznacza to, że jego poprzednicy prawni nie wiedzieli o odrębności działki nr (...) i nieobjęciu jej prawem użytkowania wieczystego.

Zasadne jest zatem twierdzenie, że poprzednicy prawni wnioskodawcy traktowali przedmiotowe działki tak samo, nie sposób zatem uznać, że w stosunku do działek pozostających w użytkowaniu wieczystym kierowali się świadomością i wykonywali czynności charakterystyczne użytkownika wieczystego, zaś w stosunku do sąsiedniej działki, do której nie mieli żadnych praw – wykonywali czynności właścicielskie.

Reasumując powyższe rozważania wskazać należy, że w ocenie Sądu Okręgowego, nie sposób przyjąć na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, by poprzednicy prawni wnioskodawcy w zakresie działek przyległych do pozostających w użytkowaniu mieli wole posiadania ich dla siebie, tj. woli posiadania właścicielskiego.

Sąd Okręgowy ma na uwadze treść art. 339 k.c. zgodnie z którym, domniemywa się, że ten, kto rzeczą faktycznie włada, jest posiadaczem samoistnym.

Jednakże w orzecznictwie wskazano, że wobec braku wykazania po stronie wnioskodawcy władztwa faktycznego nad nieruchomością nie można nawet zakładać, że wniosek korzysta z domniemania samoistności posiadania, które powinno zostać obalone przez przeciwnika nabycia własności przez zasiedzenie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2006 r., III CSK 33/06, Legalis 248241).

Wobec tego wnioskodawca nie wykazał ani też nie udowodnił w niniejszym postępowaniu posiadania samoistnego prowadzącego do nabycia własności przez zasiedzenie.

Na marginesie wskazać należy, że w takich sytuacjach właściwszym byłoby domaganie się stwierdzenia zasiedzenia użytkownika wieczystego, a nie prawa własności, oczywiście po spełnieniu ku temu stosownych przesłanek, których również i w tym przypadku, w tej sprawie brak. Zasiedzenie użytkownika wieczystego możliwe jest bowiem jedynie wówczas, gdy prawo to zostało już wcześniej ustanowione na określonym gruncie (uchwała Sądu Najwyższego (7) z 11 grudnia 1975 r., III CZP 63/75, Legalis nr 19151). Natomiast działka (...) stanowi własność Skarbu Państwa i nie ustanowiono na niej prawa użytkownika wieczystego (Kw (...) - k.122-123).

Powyższe rozważania dotyczą tej części apelacji, w której wnioskodawca kwestionuje nieuwzględnienie samoistności posiadania.

Należy jednak podkreślić, że zarzuty dotyczące drugiej z przesłanek zasiedzenia, to jest upływu czasu - także w ocenie Sadu Okręgowego są niezasadne.

Przepis art. 172 k.c., łączy wymagany do nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia upływ czasu z kwalifikacją posiadania według kryterium dobrej lub złej wiary posiadacza w chwili uzyskania przez niego posiadania. W zależności od tego, czy samoistny posiadacz uzyskał posiadanie w dobrej czy złej wierze, termin zasiedzenia wynosi 20 lub 30 lat.

Decydująca dla oceny dobrej czy złej wiary posiadacza jest przede wszystkim jego świadomość i wiedza.

Dobra wiara posiadacza występuje wtedy, gdy z przyczyn usprawiedliwionych (a więc bez niedbalstwa) nie wie on o tym, że nie przysługuje mu prawo własności (tak m.in. Ignatowicz, Stefaniuk, Prawo rzeczowe, 2009, s. 108–109). Tak więc posiadaczem w dobrej wierze jest ten, kto błędnie przypuszcza, że jest właścicielem rzeczy, a w złej pozostaje ten, kto wie albo wiedzieć powinien, że prawo własności nie przysługuje jemu, a nie innej osobie (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1980 r., III CZP 14/80, Legalis 21952).

Wobec tego nie ma logicznego uzasadnienia dla uznania, że grunty przyległe do nieruchomości, z której poprzednicy wnioskodawcy korzystali w zakresie użytkownika wieczystego posiadali w inny sposób, a więc samoistnie jak właściciele w dobrej wierze. Fakt, że w 2012 r. wnioskodawca zorientował się, że posiada inne grunty niż objęte użytkowaniem wieczystym świadczy o tym, że nienależycie oceniał stan prawny, choć nie miał ku temu podstaw.

Zatem nawet hipotetycznie przyjmując samoistność posiadania, którą podkreśla apelujący, należałoby przyjąć złą wiarę posiadacza, co determinuje trzydziestoletni okres niezbędny do stwierdzenia zasiedzenia. Poczynając od komunalizacji, to jest od 27 maja 1990 r., okres trzydziestoletni jeszcze nie upłynął.

W tych okolicznościach także zarzuty błędnych ustaleń faktycznych są zdaniem Sądu Okręgowego bezzasadne.

W szczególności Sąd Rejonowy prawidłowo nie doliczył do posiadania wnioskodawcy, okresu sprzed 1 października 1990 r. Sąd Okręgowy mając na względzie treść obowiązującego wówczas art. 177 k.c., oraz treść art. 128 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lutego 1989 r., podziela co do zasady rozważania Sądu I instancji w tym zakresie, zwracając także uwagę na treść art. 10 ustawy z 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy kodeks cywilny (Dz.U nr 55 poz.321) . N

Podkreślenia wymaga, że niniejsza sprawa nie dotyczy zasiedzenia służebności gruntowej bądź służebności przesyłu tylko zgodnie z wnioskiem prawa własności .

Na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut naruszenia art. 610 § ust. 1 k.p.c. w zw. z art. 670 k.p.c. i art. 677 § 1 k.p.c.

W literaturze i orzecznictwie Sądu Najwyższego trafnie bowiem wskazano, że w postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia, nie ma zastosowania obowiązująca (np. w postępowaniu o stwierdzenie nabycia spadku) zasada niezwiązania sądu treścią wniosku i orzekania przez sąd z urzędu, w zależności od wyników postępowania

dowodowego i niezależnie od wniosków o stwierdzenie zasiedzenia (S. Rudnicki, Zasiedzenie, Lexis Nexis, Warszawa 2007, str. 132, uchwała SN z 11 czerwca 2015r., III CZP 112/14).

Również zarzut naruszenia art. 233 § 1 i 2 § k.p.c., nie znalazł uznania Sądu Okręgowego.

Wskazać należy, że dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 19 czerwca 2008 r., I ACa 180/08, Legalis 149852). Co więcej, skuteczne postawienie takiego zarzutu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 21 maja 2008 r., I ACa 953/07, niepubl.).

Wnioskodawca stawiając zarzut art. 233 § 1 i 2 § k.p.c., nie sprostał powyższym wymogom.

Mając powyższe na uwadze uznano apelację za bezzasadną i podlegającą oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na mocy art. 520 § 1 k.p.c., biorąc pod uwagę usprawiedliwione przekonanie, że wnioskodawcy przysługuje prawo do korzystania z działki (...) oraz długotrwałe posiadanie tego gruntu, mimo, że posiadanie takie nie doprowadziło ostatecznie do nabycia ich własności przez zasiedzenie.

Mirosław Wieczorkiewicz Agnieszka Żegarska Bożena Charukiewicz